

Sagkundskab, Kommissionen rummede, og større Sagkundskab paa dette Omraade kan neppe opdrives i dette Land. Under disse Omstændigheder ønsker jeg paa Udvalgsmindretallets Vegne at betone, at vi intet Ansvar have for det, der nu vedtages. Lovforslaget vil efter vor Mening blive et skæbnesvangert Skridt, og vi overlade ganske Ansvaret til de Herrer, som i Gaar vedtog denne Ordning. Jeg skal tilføje, at vi agte at undlade at stemme for dette Lovforslags endelige Vedtagelse her i Tinget.

Ellinger: I Modsætning til det ærede Medlem (P. Th. Nielsen), der nylig talte, anse de, der have stemt for Lovforslaget i den Skikkelse, i hvilken det er vedtaget, selvfølgelig dette Lovforslag for at være et godt Forslag. Men det er jo vedtaget her i Tinget med en saa kneben Majoritet, som overhovedet tænkes kan, og det er derfor intet Under, at den meget store Minoritet er meget misfornøjet med denne Ordning. Nu ved man ikke i Øjeblikket, om Lovforslaget bliver til Lov i den Skikkelse, det nu har, men Sandsynligheden taler derfor. Jeg ønsker da straks at sige, at naar man nu kommer til de Forhold, som skulle etableres ved Hjælp af Lovforslaget, som det er vedtaget, ville vi fra vor Side med den største Agtpaagivenhed følge denne Sag i Fremtiden og være meget lydhøre overfor, hvad der kommer frem fra disse Egne, efter at disse Forhold ere blevne etablerede. Jeg kan tilføje, at hvis der kommer til at foreligge Forslag om Forbedring af Forholdene derovre, som giver en til alle Sider betryggende Ordning, selv om det koster flere Millioner Kroner, naar det blot ikke medfører stor Skade, vil der fra vor Side ikke være noget som helst i Vejen for at gaa med til saadanne Foranstaltninger. Naar man vil spørge om, hvorfra man da skal tilvejebringe Pengene, vil jeg spørge, om man f. Eks. ikke i et eller to Aar kunde foretage en Suspension af Udlaanet af de Millioner, som laanes ud til Statshusmandsbrug, et Foretagende, som jo er af en meget tvivlsom Værdi, og om man saa ikke i Stedet kunde anvende disse Penge til en saadan Foranstaltning, vel at mærke, naar man har set, det er en Foranstaltning, som kan hjælpe disse Egne. Jeg tror, at man kom til at gøre Landbruget noksaa stor Gavn ved at anvende Pengene paa denne Maade end ved at anvende dem paa den anden Maade.

Hvis dette Lovforslag bliver til Lov,

lader det sig ikke nægte, at Ministeren har sit store Ansvar for, at Statskassen bliver $\frac{1}{4}$ Million fattigere, end den vilde være bleven, hvis denne Sag var bleven afgjort paa et tidligere Tidspunkt, nemlig i Februar Maaned. Jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at den højtærede Minister ud fra sit Syn paa Sagen har handlet fuldstændig forsvarligt, at han har ment, at han burde gaa denne Vej. Faktum har imidlertid vist, at Lovforslaget er vedtaget i en anden Skikkelse, end Ministeren ønskede det, er vedtaget i den Skikkelse, i hvilken Ingeniørkommissionen i sin Tid foreslog det, og der er ingen Tvivl om, at det vilde være blevet vedtaget for nogle Maaneder siden, vistnok med noget større Majoritet end den, hvormed det blev vedtaget i Gaar, naar man ser hen til, at f. Eks. det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) stemte for Mindretallets Forslag mod Flertalsforslaget ud fra den Betragtning, som ganske vist viste sig at være urigtig, at hvad enten man gennemfører det ene eller det andet Projekt, vil det koste lige meget. Givet er det i hvert Fald, at hvis denne Foranstaltning var bleven vedtagen for flere Maaneder siden, vilde den have kostet $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. mindre.

Ved denne Sags første Behandling holdt det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) en Tale, hvis ene Del havde til Maal at vise, hvor lidt det ærede Medlem havde grebet ind i denne Sag, hvor lidt det ærede Medlem havde haft med hele denne Sag at gøre, hvor meget han havde holdt sig tilbage. Det ærede Medlem siger saaledes: „Jeg har ikke spurgt om, hvad Finansudvalget har hørt eller taget sig for derovre, og jeg har ikke deltaget i Udflugterne derovre, thi jeg har ikke villet blande mig i den stedlige Strid.“ — — — „Jeg har derfor heller ikke her paa Rigsdagen blandet mig i, hvad der er foregaaet, uden for saa vidt som jeg naturligvis har stemt for de Forslag, der have ligget fremme, og som jeg har ment vare forsvarlige.“ Den første Tanke, der uvilkaarligt paatrænger sig en, naar man hører eller læser dette, er: Wer das glaubt, zahlt acht Groschen. Det er mig ganske ufatteligt, at det ærede Medlem, om jeg saa maa sige, har blottet sig paa den Maade. Der er her Tale om en stor og vigtig Sag, stor og vigtig for mange Interesser, for mange Menneskers Ve og Vel, stor og vigtig for Statskassen, naar henses til, at denne kan komme til at betale mange Penge i denne Sag, og det er til-